

Komen ze niet?

En de klokken wachten.

Je weet wel, de klokken van het carillon, dat in den toren is, heel hoog, bij de donkere balken.

Ze zingen elk uur hun lied, bij dag en bij nacht. Den heelen winter lang hebben ze het gedaan. Ook als de stormwind raasde, die hun klanken aan stukken brak, en de stukken wild neersmeet op de straten, zoodat niemand herkennen kon, wat ze zoo pas nog waren geweest, daar omhoog. — Ze hebben gezongen, ook als de hagelslag kletterde op de daken of de regenvlagen neerplasten op de stad — zoodat niemand hen hooren kon. Ze hebben het volgehouden, den langen winter.

En nu is de winter voorbij. De hagelslag. De storm. De regen. — Nu wordt het goed!

Maar 't is pas goed, als om den toren het gezang klinkt van de kleine vrienden, die nog zijn in het verre land, en nog komen moeten. — „Als hun „wiede wiet, wie, wie, wie,” zingt om den toren, — heb je wel gehoord, hoe vroolijk de klokken dan zingen? Zijn het dezelfde klokken wel als die in den winter?

Als zij nu maar komen!

En de oude klokkenist wacht.

Gelukkig, de winter is voorbij! Maar de beste tijd zal nog komen. Als de vogels weergekeerd zijn, waarop zoo velen wachten, — dan pas wordt het goed. Dan klimt hij tegen den avond de nauwe torentrappen op. En hij klimt met zijn stramme lijf op de speelbank. En hij drukt met zijn knokige, oude handen de zware houten toetsen neer. En hoor, de klokken zingen. Nu is het feest in den toren. En feest om den toren. Want zij zwieren om den toren, en duiken in de lucht, en stijgen, en buitelen, en keeren, snel als het licht en ze zingen en fluiten hun „wie, wie, wie.” — Wat hindert het dan, of in de straten de menschen niet stil staan en luisteren? — Beluisterd of niet beluisterd — de klokken zingen, en de oude klokkenist wordt vroolijk als een kind....

Als ze nu maar komen, de kleine, vroolijke vogels. Want dan pas is het zomer! Dan pas is het feest!

En zoo wachten allen: de oude man, en de klokken, de vlierstruik, en de muurleeuwebekken, de klimop, en de toren.

Hij staat hoog en stil, en tuurt over de wijde velden, en ziet naar het Zuiden.

Komen ze nog niet?

K. T. B.

WINTERSTILTE.

De grond is wit, de nevel wit
De wolken, waar nog sneeuw in zit,
Zijn wit, dat zacht vergrijzelt.
Het fijngetakt geboomte zit
Met witten rijp bejzeld.

De wind houdt zich behoedzaam stil,
Dat niet het minste takgetril
't Kristallen kunstwerk breke,
De klank zelfs van mijn schreden wii
Zich in de sneeuw verstekten.

De grond is wit, de nevel wit,
Wat zwijgend tooverland is dit?
Wat hemel loop ik onder?
Ik vouw de handen en aanbid
Dit grootsche, stille wonder.

Jacq. v. d. Waals.

5907